Pregaria.cat

Entrada

PASSEJANT AMB LA MÒNICA 03

Comença a fer calor. Avui és diumenge i la Mònica 03 surt d'excursió amb la Marta, aquella noia de 28 anys que treballa a una farmàcia de Gràcia i des de fa un parell de mesos forma part de la comunitat "Quantium". Tenien ganes de parlar, també de descansar, i estan fent una caminada per Sant Llorenç del Munt.

Hi ha un indret amagat en mig de molts arbres i que queda a prop d'una petita font, que raja lentament; molts anys s'asseca a l'estiu. Totes dues estan assegudes i fa estona que xerra que xerra. La Marta normalment no parla massa, però quan s'hi posa li costa parar. La Mònica l'ha estat escoltant atentament, i per dins seu li demana al Senyor que l'ajudi, perquè el que la Marta li ha plantejat en el fons no té massa respostes convincents. Vol saber, ni més ni menys, qui és Déu i com és Déu, en el cas que hi sigui.

"Marta, em demanes una cosa impossible. Si amb prou feines sé qui sóc jo i com sóc, com vols que et digui qui i com és Déu, que, per definició, ens supera infinitament? Estaríem pensant i analitzant mesos i anys i encara ens restaria una distància incalculable. Voldríem tenir una definició clara i lògica, que aquietés la nostra ment. I aquesta mena de pretensió, si ni tan sols la podem aplicar a les persones que coneixem, com vols que et digui qui és i com és Déu?

Podem anar coneixent una persona no tant pel seu carnet d'identitat o una definició abstracta sinó per la seva actuació. Jo crec en Déu... des del cosmos i la natura, jo crec en Déu com a Pare gràcies a Jesús, i l'estimo i em mou perquè experimento a vegades un esperit que em consola, m'il·lumina, i és com un suport que no et podria explicar, invisible, imprevisible i fins i tot emocionant."

La Mònica 03 es deixa anar. Ja fa molta estona que parla i la Marta està commoguda. No ho entén tot. Però sap que la Mònica no parla per parlar. Li ha obert el seu secret. La Marta amb prou feines s'aguanta les llàgrimes. Resulta que Déu és lluny i a prop. La natura i el cosmos i la vida li han mostrat que és Pare-Mare tot alhora, Jesús li ha mostrat que és humà, una història concreta i una presència real, i que hi ha un Esperit, com el vent, com un foc, com una llum, que mostra totes aquestes dimensions.

Déu és Pare-Mare, és Jesús –aquell a qui li diuen el Senyor– i és Esperit, i tota aquesta comunitat és Déu Únic. Avui és la seva festa comunitària.

Les dues amigues tornen cap al "Quantium" en silenci.

Jesús Renau sj.